

Bröderna Lejonhjärta

*i
Nangilima*

•

**till Celina
från pappa**

•

Kapitel 1

‘Nangilima! Ja, Jonatan, ja, jag ser ljuset!’ Skorpan vred och vände på sig i sömnen. ‘Jag ser ljuset!’

Han vaknade med ett ryck. Fortfarande kunde han knappt tro att han och Jonatan nu var i Nangilima. Allt det hemska i Nangijala hade de lämnat bakom sig. Till och med deras hästar, Grim och Fjalar, hade följt med till Nangilima. Eller, riktigare var ju att de hade kommit först.

Och så var det ju Mattias så klart – Skorpan's farfar. Ja, inte hans riktiga farfar. Men en så riktig farfar som än kan behövas, det var Mattias för Skorpan. Ingen kunde önska sig en bättre farfar.

Nangilima bortom Nangijala. Nangilima, där det inte finns någon ondska. Nangilima, där ingen någonsin kan dö.

Han satte sig upp och värmdde händerna framför elden som Jonatan hade hållit igång under natten. Det var gryning i Nangilimas Smultronskog. Skorpan såg att solen snart skulle gå upp över sjön bredvid vilken de hade gjort upp läger kvällen innan. Näckrossjön i Smultronskogen utanför Äppeldalen i Nangilima.

Han tänkte tillbaks till den gång då de först hade kommit till Nangilima. Hur de då hade träffat på Grim och Fjalar, vilka stod och väntade på dem. Det var som om de visste att Jonatan och han själv skulle komma vilken minut som helst. Och så kom de. De hade satt upp på hästarna och börjat rida fram utmed stigen. Det var då skymning i Nangilima. På var sida om dem växte mängder av äppelträd. Äpplena var så mogna och stora så de tyngde ner grenarna nästan till marken.

Grim och Fjalar fick visa vägen. Så kom de fram till en grind bakom vilken syntes den finaste lilla stuga man kan tänka sig. Ett timmerhus där stockar sköt fram ur varje hörn. En stuga byggd av äppelträ.

Just då som de kom ridande steg en man ut genom stugans port. Det var Mattias! Åh, Mattias! Nu har vi kommit.

Mattias blev så glad. Han grät av lycka när han omfamnade dem båda. 'Inte trodde jag att ni skulle komma så snart,' hade han sagt. Jonatan förklarade för honom att Tengil och Katla var döda, och att Nangijala nu på nytt var ett fritt land. Men också att många, liksom Mattias, hade fått sätta livet till i striden.

'Jaha ja,' sa Mattias. 'Jag är både ledsen och glad för deras skull. Men gladast är jag över att få ser er här, båda två – i Nangilima.' Han kramade om Skorpan på nytt. 'Käre lille pojk,' sa han. 'Nu får jag ju vara farfar åt dig igen!'

Kapitel 2

Skorpan petade med en pinne i glöden. Plötsligt kom han ihåg hunden! Han vände sig om och såg den ligga och sova i gräset bredvid hans egen bädd. Hunden hade kommit fram till dem kvällen innan, precis efter det att de hade lagt sig för att sova invid lägerelden.

Först hade Skorpan blivit rädd! Han troddet att det var en varg. Han kom så väl ihåg den där kvällen i bergen ovanför Körsbärsdalen. Då hade han varit säker på att han skulle dö.

Men Jonatan hade fort lugnat honom. 'Skorpan, det finns inga vargar i Nangilima. Det där är ju en hund - en vildhund.'

Hunden hade försiktigt tassat runt deras läger. Den verkade faktiskt också lite räddhågsen. Skorpan lockade på honom, och efter en stund kom han fram till honom. Han fick en köttbit att äta. Till slut lade han sig ner för att sova bredvid Skorpan. Det var en stor och fin hund, brun i pälsen. Skorpan klappade honom, och vildhunden viftade på svansen. Snart sov de båda två.

Skorpan klappade honom nu på nytt, och hunden vaknade. "Du är minsann en fin hund," sa Skorpan. Hunden slickade hans hand.

Men, en vildhund kanske inte måste förbli vild, tänkte han och funderade ett slag på om det skulle gå. Javisst skulle det göra det. Så frågade han, "vill du bli min hund?" Hunden viftade på svansen och slickade Skorpan i ansiktet. "Jaha," skrattade Skorpan. "Då får du bli det då."

Han såg lite finurligt på hunden. "Men, vad heter du? Jag antar att jag får ta och döpa dig. Du kan ju inte gå omkring och ingenting heta." Han tänkte efter ett slag. "Mecke! Det får du heta. Det är ett rejält namn för en rejäl hund. Nu du, Mecke, nu är du inte vild längre. Hundar som bär namn är inte vildhundar."

Skorpan sprang ner mot sjön med Mecke springandes i hälarna. Så hoppade de båda från klipporna ner i vattnet för ett morgondopp. Mecke simmade efter Skorpan ut från land.

Så plötsligt försvann Skorpan. Mecke simmade ett par varv runt sig själv, mycket förvånad. Men Skorpan hade bara dykt ner i vattnet. Så kom han upp rakt under Mecke, tog ett tag

om honom och försökte häva iväg honom. Det gick inte så bra, Mecke var för stor och tung.

Väl uppe på land torkade Skorpan vattnet med en handduk. Sen skakade Mecke ur pälsen, så Skorpan fick torka sig en gång till.

Nu ropade Jonatan till honom att de skulle äta frukost. Stora smörgåsar med äppelsaft. Äppelsaft var nästan det enda de någonsin drack. Mecke fick ett ben från kvällen innan. Han lade sig ner och började gnaga.

“Idag ska vi ha kul,” förklarade Jonatan. “Vi ska rida upp i bergen och se utsikten över Nangilimas dalar.” Han pekade upp mot kullarna. “Där uppe, på toppen, där ser man alla tre dalar breda ut sig åt varsitt håll. Äppeldalen, Plommondalen och Krusbärsdalen. Det är en helt underbar utsikt.”

Nangilima hade egentligen inga berg. Åtminstone inte sådana där hemska berg som hade funnits i Nangijala. Bergen här var inte avskräckande, utan faktiskt riktigt inbjudande.

Kapitel 3

“Jag drömde om Nangijala igen,” sa Skorpan en stund senare då de båda var på hästryggen. De lunkade makligt utmed stigen som ledde förbi byn, bort mot bergen. Mecke sprang varv runt Grim och Fjalar där de red fram. Han skällde högt och glatt varje gång en kanin eller ekorre visade sig i deras väg.

“Vad tror du hände med Tengil och Katla?” frågade han. ”De dog ju båda två. Kom de också hit till Nangilima?” Det var hemskt att tänka sig att just nu kanske de båda styggelserna fanns någonstans här, i deras nya vackra land.

“Nej Skorpan,” sa Jonatan. “Det vet du väl att de inte gjorde? I Nangilima finns ju inga hemskheter. Det betyder att ingen av de två kom hit. Inte ens Jossi kom hit.”

“Vad hände med dem då?” frågade Skorpan.

“Det finns andra platser för sådana som de,” förklarade Jonatan. “Både Tengil och Jossi är i Lokrume nu. Jag kan inte tänka mig att de är vidare bra vänner, men båda två har det nog rätt bra där. Bättre än vad de förtjänar skulle jag tro. I Lokrume kommer de dock aldrig kunna plåga och förtrycka andra människor. Där finns inga lagar. Alla sköter bara om sig själva och ingen skulle någonsin tjäna någon annan.”

De red vidare några minuter. Skorpan satt i tankar. Till slut frågade han, “kom Katla också till Lokrume?”

“Nej, hon kom inte till Lokrume.” Han såg ut att tänka efter. “Jag vet faktiskt inte så noga, men sant är åtminstone att både Katla och Karm nu är på en plats där det inte finns några människor. Där de nu är finns det bara sådana bestar som de.” Han grep ett äpple från en gren och tog en stor tugga. “Kanske de kom till Sorokaste.”

Kapitel 4

Turen ner mot byn tog dem förbi Mattisgården. Det var den tiden på dygnet då det var dags för lunch, och då passade det ju bra att stanna till innan de fortsatte upp i bergen.

Skorpan satt av och sprang in i huset. “Mattias!” ropade han. “Vi är hemma igen - åtminstone en stund. Vi ska strax på nya äventyr uppe i bergen.”

Men Mattias var inte hemma.

Skorpan sprang ut på gården där Jonatan precis fört in Grim och Fjalar i stallet. Mecke, som följt Skorpan in i huset vände förvånat om och gick efter.

Jonatan kom ut ur stallet. “Sturkas är inte här,” sa han när han såg att Skorpan och Mecke kommit ut igen.

“Inte Mattias heller,” svarade Skorpan.

Sturkas var Mattias häst. Mattias hade skaffat honom efter det att han hade kommit till Äppeldalen. Sturkas var lite grand som Mattias själv – gammal och grå, men väldigt snäll. Han lunkade fram i maklig takt utan att ta för stora språng och hopp. Ibland tittade han nästan avundsjukt på Grim och Fjalar när de flög fram över ängarna, men för det mesta verkade han nöjd med sin lott. Och för Mattias passade han så klart utmärkt. Mattias tyckte inte det var så viktigt att hoppa och fara fram, utan ville mest ha en häst som han kunde rida på ner till byn och så där. Sturkas var en bra häst för Mattias.

Nu var ingen av dem här. De båda hade väl gett sig av till byn ett slag.

Kapitel 5

Jonatan gick in i huset för att plocka fram lite mat. Skorpan passade på att kila upp i sin trädkoja.

Jonatan hade hjälpt honom bygga den uppe i ett stort äppelträd. Det var det absolut äldsta och största äppelträdet av dem alla – och det fanns många i den fruktträdgård som omgärdade Mattisgården. Längst bort i ett hörn växte det, med tjocka grenar som gjorde det lätt att klättra i. Till och med Mattias hade lyckats klättra upp en gång, snart efter det att de hade byggt kojan klar. Han tyckte om utsikten över Mattisgården så han, men klättrade snart ner. Han hade mumlat någonting om att gamla gubbar som han inte skulle klättra i träd.

Efter en stund kom Jonatan också upp i kojan. Han hade packat några smörgåsar och äppelsaft i en korg som han bar på. Så satt de båda i kojan och åt varsin smörgås, med benen hängande ner för kanten. Båda två spanade bortåt vägen som gick ner mot byn. De såg inte till Mattias och Sturkas. Ingen annan

heller för den delen - bara några ekorrar som bråkade över någon sorts nöt.

Skorpan åt upp sin smörgås och lade sig bakåt och stirrade upp i himlen. "Oh, vad det är skönt idag!" utbrast han. Och det var verkligen fint. Solen stod högt på blå himmel. Vita bomullsmoln gick fram under den i sakta mak.

Det var en bra dag för äventyr.

Kapitel 6

De hade nära på slumrat till i stillheten då de plötsligt hörde ljudet av klapprande hovar. Mecke skällde högt. De tittade ner och såg Sturkas komma springande in på gården. Men var någonstans var Mattias? Han var inte med. Sturkas kom ensam!

De hoppade båda snabbt ner från kojan och gick fram till Sturkas. Han var synbart skärrad. Jonatan tog tag i hans tyglar och Skorpan gick fram och försökte lugna ner honom. "Så ja, Sturkas. Lugn nu! Du är ju hemma nu. Så, så." Han klappade honom på mulen. "Var har du gjort av min farfar?"

Sturkas blev lite lugnare.

"Jonatan! Vad är det som har hänt?" frågade han och såg Jonatan böjd under Sturkas högra sida. "Vad gör du Jonatan? Vad är det?"

"Sadeln har lossnat," svarade Jonatan. "Den sitter inte fast ordentligt. Jag tror att Mattias måste ha ramlat av."

Den nyheten gjorde Skorpan skärrad. "Oh nej! Tänk om han har gjort sig illa? Han skulle ju ha satt upp igen på Sturkas om han hade varit okej. Varför gjorde han inte det? Var är han?"

Jonatan såg bekymrad ut. "Det ska vi ta reda på," sa han och ledde Sturkas till stallet. Skorpan följde efter och hjälpte till att sadla på Grim och Fjalar. "Hoppas, hoppas, hoppas! att

Mattias är okej,” sa han när de red ut från gården med Mecke hastande för att hänga med.

“Oroa dig inte,” sa Jonatan. “Kom ihåg att i Nangilima finns det inga vidare hemskheter. Vi kommer att hitta Mattias och få reda på vad som har hänt.” Han såg tröstande på Skorpan. “Och det kommer inte vara någonting farligt.”

Det gjorde Skorpan lite lugnare, men han kunde ändå inte helt släppa tanken på att någonting otäckt hade skett. Kanske var det för allt det hemska som hade hänt i Nangijala. Saker som han fortfarande hade så färska minnen av. Kanske det var hans oro för att bli lämnad. Lämnad av de som han älskade mest. Det var vad han alltid hade fruktat mer än någonting annat.

Han bet ihop och tänkte på att det var konstigt hur en dag så plötsligt kunde gå från underbar till hemsk.

Kapitel 7

De red snabbt nerför vägen mot byn. Vägen ringlade sig genom fruktträdgårdar. Grim och Fjalar tog de skarpa krökarna fint med stil.

De var halvvägs till byn när Mecke plötsligt började skälla. Han hade stannat vid sidan av vägen. Det låg någonting på marken där. De stannade och satt av.

“Det är Mattias mantel!” utbrast Skorpan förtvivlat. “Jonatan, någonting hemskt måste ha hänt honom. Han skulle inte lämna sin mantel på vägen så här!”

Jonatan såg själv mycket bekymrad ut. Han inspekterade manteln och tittade sig omkring, uppför och nerför vägen. “Hmm...”

“Vad då hmm! Vad menar du med hmm? Jonatan, vi måste hitta Mattias!”

Plötsligt prasslade det i buskarna. Skorpan hoppade till. “Vad har ni för er?” hördes en röst. “Vad står ni här och latar er för?”

Det var Mattias! Oh, vad glad Skorpan blev. Han sprang i hans famn. “Oh, min farfar! Mattias, du får inte skrämmas så där!”

Jonatan omfamnade också Mattias och såg faktiskt lättad ut. “Men Mattias, vad gör du här i buskarna? Vad är det som har hänt? Vi tog emot Sturkas hemma på gården. Han var uppskrämd av något.”

“Ja, det vill jag mena! Dumma gamla häst. Han blev vettskrämd av en snok som slingrade sig över vägen. Precis framför oss när vi kom ridande här. Jag har aldrig sett honom få sådan fart. Och det måste nog ha varit något fel på min sadel. Åtminstone kunde jag inte hålla mig kvar utan gled av och for i backen.” Han klappade sig på stussen. “Här får jag nog ett rejält blåmärke. Men förutom det mår jag bra.” Han skrattade lättsamt. “Jag tycker nog mer synd om Sturkas.”

“Men varför gömmer du dig i buskarna?” frågade Jonatan. Skorpan fortsatte hetsigt. “Varför ligger din mantel på vägen? Varför gick du inte hem efter Sturkas?”

“Så, så, lugna dig nu Skorpan. Det finns så klart en förklaring.” Han tog sin mantel från Jonatan och knäppte den vid kragen. “När jag föll av Sturkas så föll min last med. En låda med kanske hundra äpplen som skulle med till marknaden i byn. Den gick i tu så klart, och äpplena rullade in i buskarna och nerför branten här mot bäcken.

Jag ville inte lämna dem. Istället väntade jag på att någon skulle komma förbi och hjälpa mig. Jag är för gammal för att springa omkring på den här slänten och samla upp alla de äpplena själv. Och jag ville inte glömma bort var någonstans äpplena var.” Han knackade sig själv i huvudet med knogarna. “Mitt

minne är ju inte vad det en gång var... Men, vad glad jag blev när det var ni två som kom förbi!”

Först då såg de den tomma äppellådan på marken. Manteln hade legat svept över den och de hade inte upptäckt den förrän nu. Mecke nosade nyfiket i den.

Skorpan var ännu inte helt nöjd. “Men Mattias, varför lade du manteln här och gömde dig i buskarna? Försökte du ändå samla ihop äpplena själv?”

“Nejdå, så långt hann jag inte tänka. Jag tyckte bara det var lite varmt i solen. Jag ville gå in i den svalkande skuggan, men var rädd att ingen då skulle stanna för att hjälpa mig. Så jag lade manteln här på vägen för att få vem det nu var som kom förbi att stanna.”

Han log brett. “Och det fungerade ju alldeles utmärkt!”

Kapitel 8

Skorpan fick leta äpplen. Jonatan tog Mattias med sig på Grim och begav sig hem. Skorpan gick, kröp och kravlade i backen under buskarna ner mot bäcken. I närmare en halvtimme höll han på.

När så när som alla äpplen blivit hittade, och lådan på nytt var full, så upptäckte han att han hade ett problem. Lådan var inte bara tung, den var stor och otymplig också. Han kom på sig med att önska att Jonatan hade varit kvar. Nej, tänkte han, jag kan det här själv. Jag är inte längre svag. Nu är jag i Nangilima. Här klarar jag mig själv!

Han tänkte efter. Så kom han ihåg att han hade rep i en ficka vid hästsadeln. Han gick in i buskarna igen och kom strax ut med några stora grenar. Med repet band han ihop fyra grova grenar så att han fick en sorts plattform på vilken han kunde ställa lådan. Han drog snöret några varv runt lådan och grenarna så att

den skulle stanna på plats. Sen drog han ett långt rep mellan två kanter. På det sättet kunde hela anordningen dras av Fjalar genom att han fäste repet vid Skorpans sadel.

Han brydde sig inte om att sitta upp själv, utan tog tyglarna i handen och började leda Fjalar fram långsamt. Det hela fungerade precis som han tänkt - lådan med äpplen släpades fint på den packade marken. Fjalar verkade knappt märka anordningen.

Skorpan hade bestämt sig för att ytterligare hjälpa Mattias. Så istället för att gå hem, gick han ner till byn.

Det tog en stund i den makliga takt de måste gå, men de kom fram och levererade äpplena till Petters marknadsstånd. Det var faktiskt ganska roligt att berätta hela historien för Petter. Lite duktig kunde han inte låta bli att känna sig.

Faktiskt kände han sig så bra att han bestämde sig för att fullfölja hans och Jonatans äventyr helt själv. Bergen var inte så långt borta. Han kunde hinna dit och hem innan det blev för sent.

Han satt upp på Fjalar och tog vägen åt motsatt håll från Mattisgården. Den väg som ledde till Krusbärsdalen – den som gick över bergen.

Men först hade han plockat åt sig fem stora äpplen av dem han räddat ur buskarna. Han tänkte att det nog blir en alldeles extra god äppelpaj när den är gjord på äpplen som tillsammans med honom har varit med på ett sådant äventyr.

“Kom nu Mecke”, ropade han och tänkte på nytt på det underliga i hur snabbt en dag kan gå från underbar till hemsk, och sen tillbaks till underbar igen.

Han hade aldrig känt sig så bra som nu - så stor, och så stark.

Kapitel 9

Det tog honom ett par timmar, men så började han till slut närma sig bergens högsta punkt.

Han och Jonatan hade varit på många äventyr sedan de kom till Nangilima, och Skorpan hade besökt de andra dalarna flera gånger. Krusbärsdalen och Plommondalen. Men aldrig hade han varit så här högt upp. Aldrig hade han kunnat se alla dalar från samma plats.

Han satt av Fjalar och klättrade upp på en stor sten. Det kändes som om han var högst upp i hela världen!

Han såg vägen på vilken han hade kommit slingra sig ner för berget. Han såg Körsbärsbyn där Petter just nu sålde Mattias äpplen. Han såg faktiskt till och med Mattisgården lite längre bort, och kunde nästan svära på att han såg Jonatan sitta i trädkojan.

Han såg sjön där de hade badat samma dags morgon, Näckrossjön. Han mindes hur han hade skojar med Mecke i vattnet. Det kändes som så länge sen på något vis.

“Mecke,” ropade han till hunden och såg sig om. Mecke hade lagt sig för att vila i gräset. “Mecke, ser du sjön?” Han pekade. “Där var vi i morse.” Han såg triumferande ut. “Och nu är vi här! Så långt har vi tagit oss. Du, jag och Fjalar!”

Åt andra hållet kunde han se Krusbärsdalen med dess fina låga trädgårdar. Han såg plommondalen som skimrade nästan blålila av alla mogna plommon.

Han kände sig så fantastiskt bra. Han kände sig stor, stark, till och med modig. Han kände att just nu skulle han våga vad som helst. Så här känner sig nog Jonatan jämt, tänkte han. Han kände som om han ville skrika. Skrika till hela Nangilima hur bra allting var.

Och varför inte. Finns det något ställe där det passar bra att skrika ut sin glädje så är det väl på toppen av världen.

Han sträckte sig upp, med händerna utsträckta mot den blå himlen. Solen hade börjat gå ner. Skymningsljuset gjorde utsikten än finare.

Han skrek så högt han bara kunde.

“Hallå!” skrek han. “Hallå allihop! Jag är Karl Lejonhjärta! Och jag är ingen liten lort!”

San Jose, CA, 21 december, 2012

